

ἀληθιανός ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰων. (Σμύρν.) Μακεδ.(Μελέν.) Χίος κ.ά. ἀλ'θιανός Θράκ.(Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ λ ῆ θ ε ι α καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ι α ν ό ς. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀληθής, ἀληθινός ἔνθ' ἄν.: Εἶμαι ἀληθιανός Χίος Ὅσα τοῦ εἶπαν ἦτον ἀληθιανὰ αὐτόθ. Πβ. ἀληθινός, ἀ λ ῆ θ ι ο ς.

ἀληθινὰ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) Τσακων. ἀλεθινὰ Σύμ. ἀληχ'νά Ἡπ. Ἰμβρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ λ η θ ι ν ό ς. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀληθῶς ἔνθ' ἄν.: Ἀληθινὰ σοῦ το λέγω. Ἀληθινά, ἦρθε ὁ δεῖνα; κοιν. Ἀληχ'νά γιὰ ψέματα; Ἰμβρ. Συνών. ἀ λ η θ ι ν ῶ ς, ἀ λ η θ ῶ ς.

ἀληθινεύω Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ λ η θ ι ν ό ς. Παρὰ Βλάχ. ἀ λ η θ ι ν ε ύ ω.

Λέγω τὴν ἀλήθειαν. Συνών. ἀ λ η θ ε ύ ω 1.

ἀληθινός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀλεθινός Κάρπ. Μεγίστ. Σύμ. ἀλ'θινός Καππ. ἀλ'τινός Καππ.(Σινασσ.) ἀλ'χινός Καππ. (Ἀνακ.) ἀλχ'νιός Καππ.(Σίλατ.) ἀληχ'νός Ἡπ. Ἰμβρ. ἀληθινὸ Καλαβρ.(Μπόβ. κ.ά.) ἀληθινὸν Καλαβρ.(Καρδ.) ἀλησινὸ Ἀπουλ. ἀληνός Πόντ.(Σάντ.) ἰλ'τινός Καππ.(Φάρασ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀ λ η θ ι ν ό ς.

1) Ἀληθής, πραγματικὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀληθινὸς Θεός. Ἀληθινὸς ἄνθρωπος. Ἀληθινὰ λόγια κοιν. Ἐκεῖνος κάεται 'ς τὸν ἀλεθινὸν τὸν κόσμον κ' ἐμεῖς 'ς τὸν ψεύτικο (ἐπὶ ἀποθανόντος. ἀλεθινὸς κόσμος = ἡ μέλλουσα ζωὴ, κάεται=κάθεται) Σύμ. Ἀληθινὸ ἔν' ἀτὸ ντὸ λές; (ἀληθὲς εἶναι αὐτὸ ποῦ λέγεις;) Ὁφ. Ὁ Χριστὸν ἀληθινὸν νὰ κόφτῃ τὰ χρόνᾱ σ'! (ἀρά) Κερασ. Ὁ Χριστὸν ἀληθινὸν νὰ ἔρται ἀσ' σὸ δίκαιο σ'! (νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ δίκαιόν σου, ἦτοι νὰ σὲ τιμωρήσῃ ἀδικοῦντα) αὐτόθ. || Φρ. Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν (ἐπὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ θλίψεων, μεγάλων δικαστικῶν ἀγώνων καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς ἀπελευθερώσεως ἀπὸ ξένου ζυγοῦ. Ἡ φρ. ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης) σύνθηθ. Βγῆκα ἀληθινός (ἀπεδείχθη ἐκ τῶν πραγμάτων ὅτι εἶπα τὴν ἀλήθειαν) Κωνπλ. κ.ά. || Ἡ λ. ἐν τῇ φρ. 'ς τ' ἀληθινὰ ἐπιρρηματ., ἀληθῶς: 'Σ τ' ἀληθινὰ σοῦ τὸ λέω κοιν. Συνών. ἀ λ η θ ι α ν ό ς, ἀ λ ῆ θ ι ο ς 1, ἀντίθ. ψ ε ύ τ ι κ ο ς. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀληθινός Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ.) 'Σ τ' Ἀληθινοῦ Κύπρ. Ἀληθινὴ Κρήτ. Νάξ. (Φιλότ.) Σῦρ. Ἀλεθινὴ (ἐνν. Παναγιά) Σύμ. Ἀληθινὸ Πόντ. (Ὁφ.) Ὡς κύριον ὄν. Ἀληθινὴ Σάμ. Χίος Ἀλεθινὴ Σύμ. Ἀληθινὴ Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) Χίος.

2) Ἐρυθρός, κόκκινος Ἀπουλ. Καλαβρ.(Καρδ. Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ. Σίλατ. Φάρασ.): Τοῦ ἀληθινοῦ τοῦ ἀγοῦ (τὸ ἐρυθρὸν τοῦ φῶς) Καρδ. || Ἄσμ.

Δὲν κρέμασα ἀλ'χνιὰ παστοὺς σὲ νύφ' καμαρωμένην

(δὲν ἐκρέμασα ἐρυθρὰ ὑφάσματα πρὸς κατασκευὴν νυμφικοῦ θαλάμου, ἦτοι δὲν ἐνυμφεύθην) Σίλατ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἡσύχ. «κιννάβαρις» εἶδος χρώματος ἀληθινοῦ, ὃ λέγομεν κόκκινον.

ἀληθινῶς Πελοπν. (Γορτυν. Κορινθ. Λακων.) Πόντ. (Ὁφ. κ.ά.) — Λεξ. Λάουνδ. ἀληχ'νῶς Θράκ. (Αἶν.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀ λ η θ ι ν ῶ ς.

Ἀληθῶς, συνήθως ἐν τῇ ἀντιφωνήσει εἰς τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἔνθ' ἄν.: Ἀληθινῶς ἀνέστη! Γορτυν. Κορινθ. Ὁφ. Συνών. ἀ λ η θ ι ν ᾱ, ἀ λ η θ ῶ ς.

ἀλήθιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλήθιος Πόντ.(Τραπ.) ἀλήθιο Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀλήσιο Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ λ η θ ῆ ς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. χ λ ο μ ό ς - χ λ ό μ ι ο ς κττ.

1) Ἀληθής ἔνθ' ἄν.: Ἀλήθιον ἔν' ἀτὸ ὁ λόγος; (ἀληθὲς εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος;) Τραπ. Συνών. ἀ λ η θ ι α ν ό ς, ἀ λ η θ ι ν ό ς 1. 2) Ὁ λέγων τὴν ἀλήθειαν, φιλαλήθης Πόντ. (Τραπ.): Ἀλήθιος εἶμαι, ψεύτες κ' εἶμαι (ψεύστης δὲν εἶμαι). Συνών. ἀ λ ῆ θ η ς. 3) Πραγματικὸς Πόντ. (Τραπ.): Ἀλήθιος ἄνθρωπος (ἀληθινὸς ἄνθρωπος, οὐχὶ ψευδής. Ἐπὶ εἰκόνας παριστανούσης ἄνθρωπον φαινόμενον ὡς ζῶντα). Ἀντίθ. ψ ε ύ τ ι κ ο ς.

ἀληθίτικα ἐπίρρ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. * ἀ λ η θ ῆ τ ι κ ο ς.

Οἶονεὶ ἀληθῶς (μετὰ τινος ὑποκορισμοῦ): Ἀληθίτικα ἐπίστεψες; Πβ. ἀ λ η θ ῶ ς.

ἀληθοσύνη ἡ, Ζάκ. Κάρπ. Κρήτ. Τήλ. Χηλ. ἀληθουσύν' Θράκ. (Μάδυτ.) Σάμ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀ λ η θ ο σ ύ ν η.

Ἀλήθεια ἔνθ' ἄν.: Αἴνιγμ.

Πιτ'νός κνικᾶτους | κί πιριπλουκᾶτους

στέκειτ κί κρίνει | τὴν ἀληθοσύνην

(ὁ στατήρ) Μάδυτ. Συνών. ἀ λ ῆ θ ε ι α 1.

ἀληθῶς ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀ λ η θ ῶ ς.

Πραγματικῶς: Ἀληθῶς ἀνέστη! (ἀντιφωνήσεις εἰς τὸ «Χριστὸς ἀνέστη») κοιν. Ἀληθῶς τὰ λέγω Πελοπν. (Λακων.) Ἀληθῶς, σοῦ τὰ χρωστάω, ἀλλὰ δὲν ἔχω νὰ σοῦ τὰ πληρώσω Ἡπ. Συνών. ἀ λ η θ ι ν ᾱ, ἀ λ η θ ι ν ῶ ς, ἀ λ η θ ῶ τ ι κ ο ς.

ἀληθώτικο ἐπίρρ. Καππ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. * ἀ λ η θ ῶ τ ι κ ο ς.

Ἀληθῶς: Εἶπαντι τς' ἀτζεῖνοι, ἀληθώτικο ἀβουσι (εἶπαν καὶ ἐκεῖνοι ἀληθῶς οὕτως).

ἄλης ὁ, Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ. κ.ά.) ἀλοὺς Καππ. (Φάρασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Δαίμων παρενοχλῶν τὰς ἐπιτόκους καὶ τὰς ἀρτιτόκους γυναῖκας ἔνθ' ἄν.: Ἄλης τὴν ἐπάτησε (ἐπὶ τῆς κινδυνευούσης κατὰ τὸν τοκετὸν) Σινασσ.

ἀλησμόνητος ἐπίθ. κοιν. ἀλησμόν'τους βόρ. ιδιώμ. ἀλησμόνετος Πόντ. (Οἶν.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀ λ η σ μ ό ν η τ ο ς.

Ὁ μὴ λησμονούμενος ἔνθ' ἄν.: Ἀλησμόνητος φίλος. Ἀλησμόνητη φιλία - ὦρα κττ. κοιν.

ἄλητε τό, Τσακων. ἄλ'τε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄ λ η τ ο ν.

Ἀλευρον.

